Dr. Thomas Eclectric Olja för människor och djur.

UTI ÖVER 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, Få det äkta PRIS 35c. överallt. SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.

TROLLGULD.

AV

E. WERNER

Översättning från tyskan

AV

GUNNAR ÖRNULF

(Forts. fr. föreg. nr.)

TIONDE KAPITLET

Ernst Raimar hade verkligen återvänt till Hellsberg och hade blott lämnat ett kort meddelande till Arnold. Han ville inte störa hans friери, men han kunde inte vara med och se vännens lycka i samma ögonblick som han tog avsked av sin egen. Han satt nu i sitt arbetsrum med huvudet stött mot handen. I kväll var hans namn på allas läppar, nu trädde han personligen fram i dagens heta strid. Men det glada, ljusa stridsmod, som blixtrade i hans ögon, då han avslöjade sig för vännen, var nu försvunnet. Den gamla dysterheten låg åter över hans drag. Nu först visste han helt och fullt, vad denna strid kostade honom. Avskedsstunden hade lärt honom inse det.

Nu kom ett av hans biträden in och anmälde:

— Herr stadsnotarie, det är en herre från Steinfeld här och önskar tala med er. Han vill icke nämna sitt namn, han säger, att det gäller en privatsak . . .

Han kom inte längre i sin redogörelse, ty främlingen, som hade följt efter honom, kom nu in från det angränsande rummet och sade i befallande ton:

— Nog, det behövs ingen vidare förklaring. Jag och notarien känna varandra.

Raimar satt där i stum överraskning, då han fick se Felix Ronald, men redan i nästa ögonblick reste han sig upp till utseendet lugn.

— Ja, jag känner denne herre. Ni kan gå.

Biträdet avlägsnade sig.

— Ni har väl inte väntat att få se mig här? började Roland.

— Nej! sade Ernest kallt.

— Men ni gissar måhända, vad det är, som fört mig hit?

— Ja, att ni personligen skulle komma hit var jag visserligen inte beredd på, men då ni nu är här . . .

Han visade på en stol. Ronald gjorde en högmodigt avböjande åtbörd.

— Tack, vi förhandla bäst med varandra på stående fot. Jag tillstår, att det överraskade mig att få se ert namn som författarnamnet till "Trollguld." Ibland har jag visserligen haft en tanke ditåt, men jag förkastade den alltid. Jag ansåg er — öppet sagt — alltför obetydande för ett dylikt i varje avseende mästerligt gjort angrepp. Jag gör er min komplimang därför.

Han talade med kallt hån, och i hela hans hållning låg den högmodiga överlägsenheten hos en man, som är fullkomligt säker om sin seger. Endast hans ögon talade ett annat språk. Det brann en hemsk glöd i dem.

— Har ni endast kommit för att säga mig detta? frågade Raimar, som bibehöll sitt lugn.

— Nej, men jag ansåg det för nyttigt, om vi en gång talade med varandra mellan fyra ögon, innan vi mötas inför offentligheten. Jag hoppas ni går med på det? Vi äro ju . . . gamla fiender!

— Det äro vi!

— Sålunda till saken! Vad har ni egentligen för syfte med detta angrepp? Vill ni måhända störta mig? Det vore dock ett väl djärvt företag. Jag vill inte råda er till det.

Ernst stod med korslagda armar lutad mot sitt skrivbord med ögonen fast riktade mot motståndaren, och hans svar ljöd med förkrossande lugn:

— Jag vill kullstörta ett system, som redan förut har brakt så många till olycka, om de också inte veta det, ty deras ögon komma att bli öppnade för sent. Era till utseendet så mäktiga och stora företag, som ha fört ut ert namn över hela världen, äro byggda på flygsand. De stödjas och uppehållas endast av massans blinda tro på er och er förmåga att göra stenar till guld, denna tro, som alltjämnt åter tillför er nya källor, när de gamla sina ut. Om denna tro en gång vacklar, då faller hela byggnaden tillsammans, måste störta tillsammans . . . det vet ni allra bäst!

— Verkligen? frågade Ronald med ett hånfullt skratt. Vill ni undervisa mig i finansangelägenheter, herr stadsnotarien i Hellsberg? Var har ni gjort era studier däri?

— I Steinfeld, det ligger ju nära nog, sade Raimar utan att låta förvirra sig av det skarpa hånet.

— Ni har väl klart för er, att jag kommer att anklaga er för bakdanteri?

— Javisst, det har jag till och med åsyftat. En strid sådan som vår kan endast utkämpas inför den fullaste offentlighet.

Ronald gick plötsligt tätt framför honom och mätte honom föraktfullt från huvud till fot.

— Tror ni kanske, att jag är rädd för er?

— Ja, ni är rädd för mig . . . annars skulle ni inte vara här! sade Raimar och återgäldade blicken till fullo. Ni vill veta, hur mycket jag har reda på. Gör er intet besvär! Gentemot en sådan motståndare som ni är man på sin vakt.

— Det gör man rätt i. Med mig är det inte rätt att strida . . . Jag heter Felix Ronald!

Han rätade upp sig, hög och hotande, men i orden låg mer än uppkomlingens vanliga högmod. Hela det mäktiga självmedvetande, den järnhårda energi, som fört mannen framåt och gjort honom stor, talade däri.

Han stod där, som om han i själva verket hade makt att trampa ned i stoftet alla, som uppreste sig emot honom.

Men här mötte han en jämngod motståndare, som inte vek en fotsbredd för honom. Även denne rätade nu på sig, och även i hans ögon lågade en hotande och förtärande eld, då han kallt och fast svarade:

— Och jag heter Ernst Raimar!

Ronald bet sig i läppen. Han tycktes icke vara beredd på en sådan djärvhet, med vilken "stadsnotarien i Hellsberg" ställde sig i bredd med honom. Men därpå flög ett mystiskt leende över hans drag, och han upprepade långsamt och med skarp betoning.

— Raimar . . . javisst. Det namnet kommer väl ändå att vara er till hinders inför offentligheten.

Hugget blev utan verkan. Ernst ryckte inte ens till därvid utan förblev lugn.

— Det vill säga, att ni kommer att hetsa hela ert anhang och den press, som ni har inflytande över, emot mig och ge dem lösensordet till ett skoningslöst angrepp?

— Vad jag kommer att göra, är min sak!

— Alldeles rätt, men inte vad jag sedan kommer att göra . . . Felix Ronald, det är inte första gången som vi mötas på detta sätt. Så stodo vi emot varandra redan för tio år sedan, och de ord, som då föllo, har ni glömt lika litet som jag.

— Nej, men ni glorde bäst i att inte erinra därom, sade Ronald kallt och tycktes med ens ha återvunnit hela sitt lugn. Ni var då fullständigt otilräknelig i er förtvivlan, och med en dåre går man inte till rätta . . . annars skulle ni ha fått betala mig för den stunden.

— Nåväl, jag visste redan då, att man inte får komma med påståenden utan endast med bevis inför världen. Vad som jag påstår och hävdar i min skrift, för det kommer Steinfeld att utgöra beviset, men jag säger er, tygla er press! Om ni använder min fars påstådda brott som vapen mot mig, om man åter skoningslöst river upp det gamla såret, då river man också upp min bevisning. Då, vid den evige Guden, då slungar jag ut i världen det, som blott en gång kommit över mina läppar, utan bevis! Nu tror man mig kanske ändå!

Det var det sista uppbrusandet av en länge buren smärta. Ronald svarade inte ett ord på detta stormiga utbrott, och i hans stormiga ansikte rördes inte en muskel. Endast ögonen brunno av ett vilt, demoniskt hat, och hans högra hand började liksom tillfälligtvis syssla med rockens högra bröstficka.

— Vad betyder detta? frågade han skarpt och högt.

Ronald tycktes besinna sig. Han lät åter handen sjunka.

— Ni har rätt. Det är inte bra, att vi tala med varandra mellan fyra ögon. Det kunde ske en olycka. Det andra ordnar sig ju. Sålunda . . . på återseende!

ELFTE KAPITLET

Major Hartmut hade som lycklig fästman farit tillbaka till staden, och notarien Treumann hade brutit upp samtidigt med honom, icke mindre lycklig i besittning av den "stora" nyheten, som han var den förste att meddela i Hellsberg. Max hade anslutit sig till morbrodern. Ingen av dem anade, att i den täckta vagn, som för förbi dem på hemvägen, satt Felix Ronald. Det var redan skymning, då denne infann sig på Gernsbach.

Då hälsningarna i Wilmas närvaro undanstökats, gingo de förlovade genast in i Ediths rum, och nu då de voro ensamma, drog Ronald lidelsefullt sin fästmö till sitt bröst.

— Tack! sade han. Jag ville inte be dig om detta sammanträffande i Gernsbach. Tack för att du kom, Edith!

Det låg en stormande glädje i hans röst. Edith hade funnit sig i omfamningen utan att besvara den. Nu gjorde hon sig fri med en otålig rörelse och sade hastigt:

— Jag ville tala med dig, Felix; vi ha ju brevledes endast kunnat meddela oss med varandra helt flyktigt. Säg mig nu . . . vad har du beslutat?

Hon ville draga ned honom bredvid sig på soffan, men Felix förblev stående. Han tycktes hava väntat sig något annat i återseendets första ögonblick efter månadslång skilsmässa än denna hastiga, otåliga fråga. Hans nyss så lidelsefulla röst fick på en gång en kall och skarp klang, då han svarade.

— Varom talar du egentligen? Jag förstår dig inte.

Edith såg ytterst hapen på honom.

— Varom jag talar? Men, Felix, finns det då nu för oss något annat intresse än det angrepp, varmed den där flygskriften hotar dig?

— Hotar? Mig? upprepade han i samma ton. Du tycks lägga en helt och hållet onödig vikt vid denna sak. Det är en affärsintrig, som i första rummet är riktad mot aktiebolagets bildande, vilket man vill förhindra. Naturligtvis bli därvid även jag och mitt Steinfeld angripna, det hör ju till, men det är väl inte så vidare hotande. Jag har redan tagit mina mått och steg och kommer inte att bli svaret skyldig.

Ediths blick var fortfarande frågande riktad mot hans ansikte, som om hon ville utröna, om detta kalla lugn var naturligt eller tilltvingat. Slutligen sade hon halvhögt.

— Pappa tar denna sak mycket allvarligt. Det vet du antagligen.

— Ja, jag vet, svarade Ronald och ryckte föraktfullt på axlarna. Vi ha ju talat utförligt om saken, innan jag for till Steinfeld. Han var alldeles utom sig däröver. Din far är en affärsman av den gamla stammen, som alls inte känner till dylika skärmytslingar, och som överhuvud inte har någon personlig fiende. Jag har alltid måst räkna med mina motståndares hat och har alltid blivit färdig med dem. Jag kommer att bli det även den här gången . . . förlita dig på det!

— Här är det emellertid fråga om mera än blott fiendskap, inföll Edith upprörd. Man angriper inte endast dina företag: man angriper dig och din heder. Detta kan och får inte vara likgiltigt för dig. Du måste krossa dessa anklagelser, utan tvekan krossa dem, om du inte vill träffas av dem.

Ronald stod där mörk med sammandragna ögonbryn. Hans fästmös maning tycktes såra honom, men i hans svar låg en fruktansvärd bestämdhet.

— Var lugn! Jag kommer att tillintetgöra dem och min fiende samtidigt! Men jag ser, att du i denna sak helt och hållet röner inflytande av din far, som fullständigt överskattar sakens bärvidd. Ni har redan konfererat brevledes, efter vad det ser ut, och därför har han väl också meddelat dig, att jag utan vidare går in på hans förslag.

— Vilket förslag? frågade Edith förvånad. Vad menar du med det?

— Jo, angående vår förlovning. Den skulle ju offentliggöras under den allra närmaste tiden. Din far önskar naturligtvis inte detta nu, han begär tvärtom, att den ovillkorligen förblir en hemlighet. Han är i alla avseenden den kloke, försiktige affärsmannen och har väl också gjort tillräckligt klart för dig, att man . . . först måste invänta utgången.

— Vill du misstager dig, avbröt honom Edith, men han fortfor utan att beakta detta:

— Jag finner ju detta helt naturligt, men det hade varit hänsynsfullare, om ni hade överlätit åt mig att föreslå det. Ni kunde verkligen ha förlitat er på min takt.

Han talade skenbart lugnt, men det ryckte bittert omkring hans läppar. Nu först förstod Edith, vad det var fråga om. Med en hastig rörelse reste hon sig upp och sade fast och bestämt:

— Min far har inte skrivit någonting dylikt till mig, och jag skulle heller inte ha gått in på det. Jag kan inte se någon orsak att ändra den ursprungliga bestämmelsen, och jag skulle tro, att vi stå fast vid den. Så snart du kommer till Berlin, offentliggöra vi vår förlovning.

Felix ryckte till, en stråle av het, vild lycka flammade i hans ögon, och med stormande lidelse utbrast han:

— Edith, det skulle du vilja? Just nu!

— Har du tvivlat på det? frågade hon stolt och lugn. Min plats är vid din sida, jag känner min plikt.

Ronald hade gjort en rörelse, som om han ville trycka sin fästmö till sitt bröst, men nu lät han armarna sjunka, och strålen i hans ögon slocknade lika hastigt som den flammat upp.

— Din plikt? upprepade han i helt och hållet förändrad ton. Jasså . . .

— Min far kommer kanske att sätta sig däremot, fortfor Edith, men han måste ge efter.

— Nej, jag skulle mera ha glatt mig åt en enda varm blick av dig än detta offer. Men jag förstår, att du inte kan känna helt och fullt, inte älska . . .

— Du är förfärligt uppretad, Felix, och jag kan blott alltför väl förstå det. Det är här inte fråga om något offer. Vi ha ju från början bestämt början av oktober för vår förlovnings offentliggörande.

— Nej, vi hade bestämt tidpunkten för min ståndsupphöjelse, sade Ronald mörkt. Den här emellertid blivit uppskjuten! Alltså uppskjuta vi också ekläteringen.

— Håller man inte ord? frågade Edith bestört. Du ansåg ju dock saken för fullkomligt säker.

— Den var beslutad och skulle just äga rum i dagarna, det vet jag bestämt. Då kom det där angreppet, och då växte plötsligt en hel här av undanflykter och invändningar upp ur jorden. Då jag drev saken till sin spets, förklarade man öppet, att saken måste vila, tills jag rättfärdigat mig mot de där anklagelserna . . . Rättfärdiga! upprepade han med ett bittert skratt. Mot en anonym smädeskrift, som dyker upp ur något mörkt hörn!

— Man gör dig orätt med dessa anklagelser, jag vet det, sade hon, men det låg mera hemlig oro än övertygelse i hennes röst. Du har kanske överskridit många gränser, måst överskrida . . . jag kan förstå det, du hade det ovanligas rätt på din sida. Men, Felix, i den där tidskriften tillvitas dig saker, som du måste stå till svars för. Man drar ju fram själva Steinfeld som bevis mot dig, din egen skapelse.

— Vem gör det? frågade Ronald föraktfullt. Köpta pennor, för vilka varje medel är rätt. Hetsjakten mot mig och Steinfeld är antagligen bra betald . . . den är tillräckligt resande för det.

— Det är inte sannt! utbrast Edith oförsiktigt. Raimar låter inte köpa sig!

— Raimar! . . . Felix ryckte till som stungen av en orm. Du känner till det namnet. Vem talade om det för dig?

Det var för sent att ändra överilningen. Edith svarade:

— Av Raimar själv. . . . Han har varit i Gernsbach i dag.

— Jasså, du tycks ha märkvärdiga samtal med den där herrn. Första gången du såg honom, erkände han för dig, att han var min fiende, i dag bekänner han sig som författare till smädeskriften. Han har verkligen haft panna att säga dig det, och du har hört på det?

— Du misstar dig, Felix, svarade hon. Raimar kom inte hit tillfälligtvis. Jag själv kallade hit honom. Jag ville tvinga honm att kämpa med öppet visir och yppa hemligheten . . . jag måste ha visshet, om jag också knappast hyste något tvivel!

— Du gissade dig till det namn, som inte en gång jag kom att tänka på! Du kände redan till sanningen?

Den dova, hesa tonen, blicken borde ha varnat Edith, men hon gick oförsiktigt vidare, visserligen utan att ana, hur hon såg ut i detta ögonblick och hur hela hennes väsen tycktes flamma upp, när hon utbrast:

— Jag visste det, när jag läste flygskriften! Att med en så oerhörd djärvhet angripa en man med din makt och med din ställning och så hänsynslöst gå fram för det som synes honom rätt, det kunde blott en det kunde blott . . .

— Edith!

(Forts.)

Riskabla försök

Vid olika tillfällen ha vi publicerat varningar i S. C. T. att ej försöka stjäla sig in till Förenta Staterna, utan att genomgå vederbörlig visering av immigrationsmyndigheterna, då ett dylikt försök förr eller senare får sina obehagliga följder. I den svenskamerikanska pressen cirkulerar f. n. nedanstående artikel, som vi anse det på sin plats att återge även i vår tidning:

Tid efter annan mottager svenska upplysningsbyrån i New York brev från landsmän i Förenta Staterna såväl som i Canada, som vilja ha reda på möjligheterna att komma in i Förenta Staterna via Canada, detta utan att genomgå den reguliära immigrantinspektionen. Samtliga dessa brev vittna om, att vederbörande ha mer eller mindre oklara begrepp om den amerikanska immigrationslagen och de följder, som olaglig invandring från Canada kan medföra. Förenta Staternas immigrationsväsende underhåller en stor stab av bevakningsmän och inspektörer såväl utmed gränsen i norr och söder som på vissa platser utefter kusterna. Den som ger sig in på äventyret att "krossa" den canadensiska gränsen, löper en mycket stor risk att råka i armarna på dessa lagens väktare, och då blir det obehagliga följder. Först får vederbörande bereda sig på en lång väntetid kanske, innan rannsakningen börjar. Så faller domen på ett års fängelse, och så blir det deportering. Följande uppställning har tillställts oss av immigrationskontoret på Ellis Island. Det är endast ett domstolsutdrag från en rättegång i Duluth den 11 juli 1924, då domare W. A. Cant dömde ett tiotal svenskar och finnar för olagligt inträde till Förenta Staterna. Vi skola återge artikeln, enär vi tro, att den kan tjäna "ardrom till varnagel." Följande personer blevo dömda:

Olov Artur Karlsson, ålder 25 år, arbetare, svensk undersåte. K. landsteg i Halifax, Canada, den 2 april 1924 och trodde, att det skulle bli en lätt sak att komma in i Förenta Staterna över den kanadensiska gränsen. Han begav sig från Halifax till Fort Francis, Ont., nära gränsen och gick över bron vid International Falls i Minnesota utan att bekymra sig om några formaliteter med inspektion. Han var tydligen icke insatt i immigrationsinspektionens detaljer, ty han tog ett tåg fram till bestämmelseorten, och under färden blev han arresterad, då inspektören gjorde sin rond. Dömdes till ett års och en dags fängelse i Leavenworth, Kansas, samt till omedelbar deportering efter fängelsetidens slut.

Ivar Fransson, ålder 29 år, svensk undersåte, landsteg i Halifax, Canada, den 14 mars 1924, enär han icke kunde komma in i Förenta Staterna, då svenska kvotan var fylld. Utvalde Mineral Center i Minnesota såsom lämplig plats för passeringen av gränsen. Mötte en inspektör på bron, som vägrade honom rätt att passera. F. lät sig emellertid ej nedslå av denna lilla motgång utan begav sig ett stycke nedför floden, där en timmerbråte bildade en brygga, och lyckades med hjälp av sin timmerflottarerfarenhet klara de nriskabla överfärden. Begav sig sedan till Chicago Bay, dit han ankom just i tid, innan ångfartyget "America" lade ut från kajen. Vid båtens landning i Duluth arresterades han av en immigrationsinspektör, dömdes sedan till ett års och en dags fängelse i Leavenworth Penitentiary och deporterades efter uttjänat fängelsestraff.

Johan Johansson Torp, ålder 45, finsk medborgare, bosatt här i landet från 1905 till 1908 och från 1910 till 1913. Finska kvotan var fylld, så han reste till Canada för att därifrån söka sig in i Förenta Staterna. Landsteg i Halifax och reste västerut, där han fick arbete under några månader. Då han trodde, att vägen var klar, gick han ned till floden nära Rainier, Minn., byggde en flotte och paddlade sig över till den amerikanska sidan. Där tog han tåget för att resa till vänner han hade inne i landet, men en obeveklig immigrationsinspektör visade sig, och nu tjänar Torp sitt ettåriga fängelsestraff i Leavenworth i väntan på båtlägenhet till Finland.

Anteri Kinnunen, ålder 31 år, född i Finland, ankom till Canada och styrde kosan till Fort William, Ont. Där vände han sig till den amerikanske konsuln och bad om visering för resa till Förenta Staterna. Förvägrades dylik, då den finska kvotan var full. Kunde emellertid icke vänta, tills han kunde få visa i tur och ordning utan tog en buss till Mineral Center i Minnesota. Kommen ut på bron, som leder över till den amerikanska sidan, möttes han av en inspektör, som stoppade honom. Han vände då om och begav sig utmed flodstranden till en plats, som ligger några mil nedanför samhället. Där fick han tag i en roddbåt och lotsade sig över. Väl över på andra sidan vandrade han tio mil till en plats, där han fick en buss till Duluth. Där blev han arresterad och fördes i sällskap med åtta olycksbröder till Fort Leavenworth för att börja avtjäna sin ettåriga fängelsetermin.

Karl Väinö Glader, 26 år, född i Finland. Kunde icke få passvisering till Amerika, så reste till Canada, där han landsteg vid Quebec. Begav sig därifrån till Fort Francis, Ont., där han efter några dagar träffade en man, som var villig att ro honom över floden till den amerikanska sidan för fem dollar endast. Natten den 28 juni företogs överfarten, och på morgonen följande dag tog han en buss till Virginia, Minn., där en immigrantinspektör gjorde tvärt slut på resan. Avtjänar nu "ett år och en dag."

Aapo Oskari Aho, 36 år, gift, arbetare, född i Finland, landsteg i Canada. Önskade komma in i Förenta Staterna men kunde ej få visering. Begav sig därför till Fort Francis, byggde sig en flotte och tog sig med denna över Rainy River. Tog sedan tåget till Duluth, där han möttes av en immigrationsinspektör. Sändes till Leavenworth på ett år och en dag för att sedan deporteras till Finland.

John Heikki Kalliola, 18 år, född i Finland, och Adolf Lehtola, 23 år gammal, ävenledes född i Finland. Bägge landsteg i Canada efter att förgäves ha sökt få visa till Förenta Staterna. Avtal hade träffats med en Jakob Kallio, som var amerikansk medborgare och bosatt i Michigan, att han skulle möta dem bägge i Fort Francis, Ont. K. mötte också de bägge finnarna och tog dem med sig ned till floden, där de för två dollar blevo rodda över floden. En tid därefter blevo de arresterade. Kalliola och Lehtola fingo vardera ett år och en dag i Leavenworth för att efter fängelsetidens slut återsändas till Finland. Den hjälpsamme michiganfarmaren ådömdes $200 böter och ett år och en dag i fängelse. Fick uppskov med fängelsestraffet, tills han hunnit berga sin gröda.

Ett annat gott sätt att bibehålla din mans kärlek är att varna honom i tid, att du målat köksstolarna.

Upparbetad farm till salu

160 acre, gott hus, ladugård och härbärge av timmer, hönshus, god brunn — 10 fot djup — lätt svartmylla. 45 acres insådda och 70 acres färdiga för plogen. Pris 18 per acre. Belägen 5½ mil öst om den nya C. P. R. järnvägen norr om Wadena. Tillskriv

W. E. JENKINS
Box 205, Wadena, Sask.

A. W. MILLER
Vice-President

A STRONG RELIABLE BUSINESS SCHOOL

D. F. FERGUSON
Principal
President

Det kommer att betala sig många gånger om att företaga er affärsträning i Winnipeg, varest arbetstillgången är som bäst och tillfälle ges att genomgå en affärskurs i The Success Business College, vars graduenter alltid ha företräde hos tusentals arbetsgivare. Efter att ha fullbordat din kurs kan du omedelbart lämna skolan för att antaga en förmånlig anställning. The Success Business College är en stark, pålitlig skola — dess överlägsna betjäning har resulterat i att dess elevantal årligen är större än det årliga elevantalet hos alla andra affärsskolor i Manitoba tillsammanslagna. Öppen hela året om. Mottager elever vid alla tider. Tillskriv

THE Success BUSINESS COLLEGE Limited
385½ PORTAGE AVE. — WINNIPEG, MAN.

HÖGRE VANVETT

Vanvettigheten av Förenta Staternas invandringslag har ännu en gång på ett förträfflight sätt åskådliggjorts genom det nyligen skedda utslaget av arbetssekreterare Davis i Washington. Till följd av detta utslag tillåtes det en viss Lothar Huber, vilken i likhet med så många andra kvarhållits å Ellis Island, att komma i land.

För läsaren är detta beslut intetsägande; han läser den dagligen i fråga om andra fall. Men i Hubers fall är det dock annorlunda. Lothar Huber är nämligen en några månader gammal baby, som nyligen i sällskap med sin moder anlände till våra ej mer så gästvänliga kuster. Modern är amerikansk medborgarinna, men lille Lothar var oförsiktig nog att komma till världen under moderns besök i sin hemort. Förr i tiden var ett i utlandet fött barn av en amerikansk medborgare "eo ipso" (självskrivet) erkänd som amerikansk medborgare, försåvitt ej den sålunda i utlandet födde senare tillkännagav sin avsikt att bliva medborgare annorstädes. Nu för tiden är det annorlunda. Numera räknas varje i utlandet född person till det land, i vilket han föddes, oavsett föräldrarnas hemmahörighet. Så hände det också, att, när den lille Lothar med sin moder anlände, landets portar förblevo slutna för honom, ty — Lothars födelselands kvota var full. Enligt vår famösa invandringslag hade modern lov att landstiga, men babyn fick icke komma i land, han måste deporteras. För att uttänka slikt vanvett, måste man ha varit i vår kongress.

Arbetssekreterare Davis har nu, som sagt, avgjort målet sålunda, att moder och barn få tillträde till landet. Utslaget är viktigt, enär det berör många dylika fall, men — under lagen givas inga liknande fall; varje fall måste behandlas för sig i överensstämmelse med omständigheterna, tack vare de oförnuftiga kvotabestämmelserna. Till sekreterare Davis' heder må det sägas, att han hittills i dylika fall avgjort på ett förnuftsenligt sätt, vilket måhända beror på, att herr Davis själv är född i utlandet. Komme han nu till landet, torde han finna det svårt nog att komma i land. Men om arbetssekreteraren har rätt att i inveclade fall sätta sig över lagen, varför har man då alls upptagit dylika tokiga bestämmelser i lagen?—N. Y. Staatszeitung.

Ingen är så fruktlöst, som när en flintskallig man med kortnäsa försöker likna Valentino som sheik.

KING GEORGE HOTEL

KING & ALEXANDER

Rum per dag eller vecka.

BÄSTA BETJÄNING
ALLT MODÄRNT

Pris: $1.00 och $1.50 per dag.

PATENTER

Trade Marks—Copyrights

Fetherstonhaugh & Co.

Den gamla etablerade firman
36—37 C.P.R. Building,
Hörnet av Portage & Main St.
WINNIPEG

Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar.

LAKE SIDE ICE CREAM PARLOR.
Kenora, Ont.

Är den plats, varest ni alltid kan få en svalkande dryck samt god ice cream. Alltid god sortering av frukt, tobak, cigarrer och cigaretter samt god konfekt.

Svensk uppassning.

A. HÅKANSON.

JACKSON BROS.

Speciellt uppmärksammas postorders.

Juvelerar- och Guldsmedsaffär.

UR, och JUVELREPARATIONER.

9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747, Edmonton, Alta.

Ogifta Damer och Herrar

som önska göra bekantskap med personer, som äro "värda" från $1,000 till $45,000, sänd 10 cents för upplysningar. Damer kostnadsfritt. Tillskriv

PETER E. HANSON
Box 1005, Chicago, Ill.

Gynna våra annonsörer.

OLD AND NEW FORT GARRY

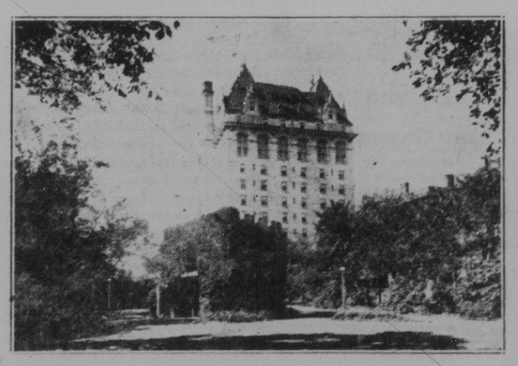

THE story of the Winnipeg forts of the early fur-trading days—Rouge and Gibraltar, Douglas and Garry, is among the most interesting that could be found anywhere. When Verendrye came to the junction of the Red and Assiniboine Rivers in 1738 he established Fort Rouge. The Northwest Company, sixty years later, established Fort Gibraltar, and a few years later Fort Douglas, named after Thomas Douglas, the fifth Earl of Selkirk, was constructed by the Hudson's Bay Company. Many stories are told of conflicts between the servants of the Hudson's Bay and North-West Companies, but the feuds terminated with the amalgamation of the two companies in 1821, and the first Fort Garry was erected as a trading post and 'settlers' depot. This was an elaborate structure with stone walls, bastions and portholes.

On 1831 the building of Lower Fort Garry, 19 miles down the river was commenced. This was for a time the residence of the Governor of Rupert's Land and the seat of government. In 1835 Upper Fort Garry was begun at the junction of the two rivers and this was the centre of business, government, education and public affairs for more than 30 years, and was the nucleus of the present city of Winnipeg.

The Fort was sold in 1882 and the front gate, now owned by the city and standing beside the new Fort Garry, the hotel of the Canadian National Railways, is all that remains of this historic group of buildings.

MECCA
THE HOUSEHOLD OINTMENT
25¢
TRY IT
FOR BURNS, CUTS, SKIN DISEASES ETC.